

2019 02 23 – Velká Losenice

Francouzský spisovatel La Fontaine v jedné ze svých bajek vypráví:

„Stalo se jednou, že osel nesoucí svaté relikvie
si jako blázen pošetile myslel,
že úcta jím vzdávaná patří jemu.
I vypjal hrud'
a nechal se okuřovat a velebit zpěvy.“

Není to, co tu La Fontaine popisuje,
tím největším nebezpečím, které hrozí každému služebníku našeho Pána,
oto více novokněží?

Jako osel nesoucí relikvie si představovat, že dary, které člověk přijal při svém kněžském svěcení, jsou jeho majetkem a mají mu přinášet osobní užitek!

Dary, kterými nás Bůh nepřestává obdarovávat, nejsou nikdy plodem našeho vlastního snažení;
nikdy nemůžeme říci, že jsme si je zasloužili,
nemáme právo si je přivlastnit.

Neexistuje žádný Boží dar, který bychom mohli dát sami sobě:
nemůžeme se sami pokřtít,
sami sobě vyzpovídat,
k ničemu by nám nebylo chovat se jako člověk, o němž žalmista píše s jistou ironií:
„Během svého života, žehnal sám sobě...“

A přece se kněz tak trochu podobá onomu oslovi nesoucímu relikvie.
Nikoli tím, že by smýšlel stejně pošetile – alespoň doufejme!

Podobá se oslovi z bajky tím, smím-li to tak říci, že „na svých bedrech“ nese dary, které ho nekonečně přesahují. Jeden jasný pohled na sebe sama mu však ukáže, že těchto darů nikdy nebude hoden.

Proč Bůh jednoho dne přistoupí k člověku a vyzve ho k přijetí tohoto daru, největšího daru, jaký člověk může přijmout? Není v lidských silách na tuto otázku odpovědět. Povolání je tajemstvím. Řecký termín pro tajemství je „mustês“, a označuje předmět ukrytý, jako přikrytý závojem. O zahalené věci můžeme poznat, že existuje, můžeme zhruba určit její tvar, ale víc už vlastně nic.

Stejně tak zůstává zahaleným i povolání ke kněžství, a to především očím toho, kdo ho přijímá.

A to tím spíše, že Bůh se našemu smyslovému vnímání zjevuje velmi zřídka.

Bůh nechce činit násilí naší svobodě, proto se projevuje diskrétními, téměř nepostřehnutelnými znameními. Chce, abychom ho milovali, ctili, oslavovali; a to nikoli jen rty, nýbrž srdcem.

Svůj dar, jinak řečeno svou milost, nám Bůh nedává proto, aby nás utěšil, ale aby nás posílil pro náš křesťanský život.

Nebo přesněji řečeno: milost je hojivou mastí pro naše srdce právě proto, že nás posiluje.

Stejně jako každému knězi, tak i tomu, který je trapistickým mnichem, svěřuje náš Pán nejenom jeho spolubratry, jeho rodinu či Velkou Losenici (!), ale spásu všech lidí, lidí všech dob, živých i zesnulých.

V tom spočívá pravá velikost kněze!

S pomocí blahoslavené Panny Marie.

Amen.